

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

El preu dels catalans a Madrid

Si Pedro Sánchez pensava que el vot dels diputats catalans a favor de la moció de censura que el va convertir en presi-

dent era un xec en blanc, anava molt equivocada. Ho va poder comprovar aquest divendres, en suspendre el seu primer examen al Congrés; ERC, PDeCAT i Units Podem es van abstenir de la votació del marge de déficit públic per a 2019. Si Sánchez no mou fitxa perdrà votacions molt més importants que aquesta, com la dels pressupostos per l'any que ve, que és el que veritablement li permetria fer el gir polític que proclama pels dos anys que li queden de legislatura.

Potser pensava que amb una escenificació del diàleg n'hi hauria prou, que convocant un parell de reunions bilaterals seria suficient, encara que no es tanquessin acords. Segurament també pensava que els catalans l'ac-

Sánchez no ha assumit que fa molt temps que a Catalunya ha passat l'època del peix al cove, que ja ens va caure la bena dels ulls

ceptàvem com a mal menor i que li faríem costat acríticament per evitar unes eleccions anticipades que podien tornar el PP a La Moncloa, amb un Casado més anticatalà encara que Rajoy i amb el suport –des de fora o des de dintre– de Cs. Però Sánchez no ha assumit que fa molt temps que a Catalunya ha passat l'època del peix al cove, que ja no queda rastre d'aquella fe en els "Apoyaré" i la "lluvia de millones" que prometien de Madrid, que no podrà ser un nou Zapatero perquè ja ens va caure la bena dels ulls.

El dolor i la repressió que han abocat sobre nostre és tan gran que ara el vot dels diputats catalans al Congrés val molt més. Si des del govern espanyol no accepten un referèndum d'autodeterminació i des de la Fiscalia General de l'Estat no es retira la causa contra els líders sobiranistes, difícilment Sánchez podrà governar com si no hagués passat res, com si l'Estat espanyol no estigués enfonsat en una profunda crisi democràtica. I com més aviat ho accepti, més ridículs com el de divendres s'estalviarà.

La vinyeta

Fer

Ombres d'Estiu

Imma Merino

Les vacances de la infantesa

A la tercera "ombra", publicada dimecres, vaig referir-me a *Un estiu*, el dietari que Francesc Parcerisas va escriure a l'estiu del 2014 començant amb l'evocació de les vacances en la infantesa: "Era una època gairebé sense obligacions, més salvatge, no sotmesa a la disciplina del rellotge o de les classes (...)" Parcerisas ho defineix també com un temps d'una qualitat diferent, "com si es pogués allargar indefinidament en una condició d'illa paradisiàca", en què semblava que "ensuméssim una llibertat feliç i il·limitada que, criatures com érem, feia de mal definir". Hi afegeix que fa anys que pensa que hauria de regalar-se unes vacances com aquelles que feia de petit: "des de Sant Joan fins a la Mercè, tres mesos sencers, sense projectes ni obligacions, vivint només el dia a dia: cada matí una nova exploració o un nou avorriment (que sense cap mena de dubte és l'estat perfecte per conèixer i aprendre)". Com Parcerisas, somio viure de nou l'estiu disposant del temps com en les vacances de la infantesa que, en el meu cas, s'allargaven fins a la festa

“Era una època gairebé sense obligacions, més salvatge, no sotmesa a la disciplina del rellotge o de les classes” (Francesc Parcerisas)

major del meu poble celebrada el tercer cap de setmana de setembre. Un somni que no tinc a l'abast, ocupada com estic a escriure articles com ara aquest; però també és cert que, sense fer vacances, procuro concedir-me plaers com ara rellegir *Cims Borrascosos* i escriure'n.

Continuant, doncs, amb la novel·la d'Emily Brontë, precisament he pen-

sat que Heathcliff i Catherine Earnshaw viuen la seva infantesa com una època salvatge, sense disciplines, que intenten perllongar afermant un vincle en contra del món. Qui en parla és Nelly Dean, la criada de Lockwood a la Granja dels Tords, on hi va arribar fa anys després de servir a Cims Borrascosos. De Lockwood seguim sense saber-ne res, a excepció que va llogar la granja, aïllada en un erm, volent-se mantenir apartat de qualsevol relació social. Tanmateix, després de somiar amb el fantasma de Catherine, vol saber més dels habitants vius i morts de Cims Borrascosos. És el foraster amb una curiositat, inesperada per ell mateix, a través de la qual anem descobrint un món tèrbol de passions desfermades. I és així que cedeix la narració a Nelly, que, essent-ne testimoni, explica el passat dels personatges. Ella revela com l'aspre Heathcliff va arribar a Cims Borrascosos. El pare de Catherine va tornar un dia de Liverpool amb ell, aleshores un nen brut i esparacat al qual havia trobat famolenc, vagabund i mut pels carrers. Com ha arribat a fer-se l'amo del lloc?